

Kövek

Lüktető életlángok közt futunk, lábunk alatt sziklaszilánkok és a sivatag kerekre kopott kavicsai verődnek fel. A végtelen áramlatba oldódva látom a társaim izzó arany tüzét, ~~ahogy~~ szablyáikkal vágnak utat a csont és hús szövvényében, apró, kék ~~kis~~ lángokat oltva ki.

A szemem felizzik, ahogy a magasba lököm a ~~karjaimat~~karom, és a hatalmas Naphoz fohászodom, hogy adjon kölcsön az éltető melegből. Kattog és kerreg a torkomban az ősi ima, amivel megköszönöm, hogy a homlokomra csókol az Éltető, és forró hullámban ömlik végig rajtam az ereje, az elevenembe oldódik, és a karomon keresztül az ujjaimba fut. Ma éjjel vért ontunk és iszunk, az őseinkért és a még meg nem született ~~gyermekéért~~gyermekéért.

Gakatka, az Elfek Futása

* * *

A ritkás, hideg levegőjű éjszakában árnyak ~~mozgolódtak~~haladtak a Tévelygők Völgyét határoló, élesen csipkézett bércek között. Magas termetű, hajlott hátú sziluetteiük függő szökelltek egyik kiálló szirtről a másikra, miközben lándzsáikat a repedésekbe dőlve egyensúlyozták magukat.

Közülük kettőnek meleg aranszínben ~~izzottak~~ a szemei, mint maga az Éltető az égen.

~~Az elől járó~~Egy nőstény jócskán lehagyta társait, lendületet ~~vett, és~~ egyetlen erőteljes rugaszkodással a legmagasabb szirt tetejére szökött. Hangos csattanással ért földet. Hasított szarupatái alól ~~apró szilánkokban~~pergett ~~edébb~~a lepattogzott szikla, ahogy előrébb óvakodott, és meglapult. Ragyogó szemei egy darabig a völgyben szunnyadó tábor ~~pásztázták~~pásztázta.

Gakatka hunyorgott, és alkarjával takarta az arcát, hogy a feltámadó ~~sivatagi~~szél ne sodorjon port a szemébe, ~~és majd~~ tett egy utolsó lépést a szirt széle felé.

Odalent két tucatnyi, kék posztóból állított katonai sátrat számolt össze, közöttük apró kupacokba halmozva tűzkövek izzottak. Az emberek halványan pislákoló, kék életlángjai átderengtek az ~~hadsereg~~elf-vérrel színezett egyenruhán. A kis tüzek zömmel a sátrakban időztek, csupán néhányuk lézengett a tábor körül. Az őrszemek közül többen egy ~~nyúlánkmagas~~, öles szikla tövében mulatták az időt, aminek meghajló, ~~durva nyúlványai ívelten hajoltak~~ a fejük fölé. ~~A nyúlványokat k~~isebb, éles szélű szilánkok csipkéztek ~~öket~~.

Harsány röhögés hasított a sivatag csendjébe, amit ~~hangosodó~~taps, majd az férfiak hujjogtatása és éles füttyentései váltottak fel. A mulatók gyűrűjében alacsony, széles csipőjű nő táncolt, miközben egyre több fátlat ejtett agyag-barna testéről a porba.

Gakatka a levegőbe szimatolt, és elfintorodott.

Megjegyzés [RK1]: Kicsit zavaros a kép, hogy az apró, kék lángok valójában csont és hús szövvényéből állnak – habár később érthető lesz.

Megjegyzés [RK2]: Gyermekéinkért? Vagy csak úgy bármilyen gyermekéért?

Megjegyzés [RK3]: Valójában ez kicsit ellentmondó, mert vagy görnyedtek, vagy magasak. Esetleg nagydarab?

Megjegyzés [RK4]: A magyar nyelv a páros szerkeket ritkán teszi többszámúba, ellentétben például az angolal, ahol ez az alap.

Megjegyzés [RK5]: Ő a nőstény, akiről eddig beszéltünk? Eddig kívülről, távolról irtad le, most viszont hirtelen belépsz a nézőpontjába.

Megjegyzés [RK6]: Ellentétes jelzőket használsz: a durva kemény, míg az ívelt inkább lágy érzetet kelt, a nyúlánk, sőt még a nyúlványai szó is inkább a lágy irányt erősíti. Valamint a nyúlik-nyúlvány szavakat sokszor használtad pár mondaton belül, ezért nyúltam bele.

- Nem számítanak ránk. – Kkatta érkezett mellé, izmos, arany szőrzettel borított combjait a szent harcosok mésszel mázolt jelei borították, csakúgy, mint Gakatka bazalt-szürke vékonyát és lábait. Az arany nőstény torkából izgatott kattogás és kerregés formájában buktak elő a szavak.

Megjegyzés [RK7]: Kapcsold ki az automatikus felsorolás és számozást: a párbeszéd ne legyen felsorolás. Figyelj arra, mikor kellene írójelek a párbeszédben, mikor nem.

- Most kell lecsapni rájuk, amíg az asszony táncát lesik. A többi meg kártyázik és henyél.

Megjegyzés [RK8]: Valószínűbb, hogy a nőstény szót használná, mert ez igazodik az ő fajához. Emberi fejjel neveznék asszonynak a táncoló nőt.

- Nem – morgott vissza Gakatka, ~~és a szót ejtve.~~ Megvillantak a szájában sorakozó, túhegyes fogak. Valahol, az elevene mélyén vad derüt érzett, elképzelte a kiontott embervér sós-fémes ízét. Gakatka mégis megrázta csavaros, szürke szarvakkal ékített fejét, és prüszkölve a sziklára koppintott a faragott csontlándzsával. – A többiek fáradtak, kihültek, nem tart már soká az Éltető melege. Lassulnak. Hajnalban támadunk.

Kkatta összeszorította sápadt, szürkés-sárga ajkait, de nem ellenkezett. Röviden fejet hajtott társának és vezérének, aztán sarkon fordult, és lecsúszott az éles kiszögellésekkel és kavicsokkal teleszórt domboldalon, hogy utasításokat osszon a többieknek.

Gakatka vidáman elmosolyodott, ahogy a távolodó elfet nézte, és eEszébe jutott a másik felsőajka ajka-alól előbukkanó, hegyes agyar látványa. Kkatta annyit fintorgott már hosszú élete során, hogy időnként észre sem vette, hogy kiszáradt ajka feltapadt a fogára. Gakatka magában méregfognak nevezte, ám sosem volt olyan ostoba, hogy a másik nőstény ~~orrára kösse előt ezt kimondja.~~

Megjegyzés [RK9]: Érdekes azért megfontolni, hogy az elf olyan faj, ami rendszeresen visszatér a fantasy világban, de többnyire nem úgy néznek ki, mint nálad. Okozhat némi zavart az olvasók számára, ha egy ismert szóalakhoz egészen más külsőt és fajt csatolsz. Talán inkább egyedi nevet kellene választani.

Visszafordult még az ember-tábor felé, hogy utoljára ~~nézhessen vessen egy pillantást az ellenség szeme közére.~~ Valahol sajnálta ezeket az okatlan barbárokat, akik az övéit nevezték tanulatlanak, miközben vakon és süketen rójták a köröket az ezerarcú, alvó világban. Minden követ lehugyozták, minden sziklát odébb hajítottanak, hogy az erejüket fitogtassák. Akkor sem tudtak volna megkülönböztetni egy élő követ a halottól, ha kiveri kiszűrné a szemüket. És még az övéit nevezték tanulatlanak!

Megjegyzés [RK10]: A szeme közé néz azt sugallná, hogy szemtől szemben állnak, de ők éppen, hogy kilesik az embereket.

Ami pedig azokat a kihívó, kék posztókat illeti... Gakatka gerince mentén várakozó borzongás futott végig. Az elf letámasztott lándzsájának döntötte a fejét. Hajnalban az ő vérük színezi majd vörösre az elfek bőreit!

Megjegyzés [RK11]: Az elfek bőrből készült ruhákat hordanak? Mert ebben a formában ezt jelenti a mondat. Ha nem hordanak ruhát, akkor az elfek bőrét, egyesszámban.

* * *

Gerd iszonyú fejfájásra ébredt. Úgy érezte, mintha harangokat kongatnának a koponyája belsejében. Nyögve, morogva kikászálódott a vastag, hajból szőtt takarói alól, és a csizmája után tapogatózott. Sajnálatos módon az elmúlt héten sikerült kilyukasztania elnyűnie az utolsó zokniját is, így most felfelé görbülő lábujja pucéron kandikált elő a koszos anyagból, ami nem is lett volna baj, feltéve, ha tiszta márványpadlóra vagy puha szőnyegre léphetett volna ki a vackáról. De nem. Neki egy bűdös, éles kőre kellett rálépnie, mert mi mást is tartogathat neki ez a mocskos, szar

világ, mint *köveket*?

Meg kéne keresnie Silkét, futott át az agyán. Aztán vagy megpofozza azt a boszorkányt, vagy a hajánál fogva ráncigálja vissza magával a sátrába, és addig cibálja, míg el nem ~~mulasztja-múlik~~ a fejfájásáta. Vagy amíg kedve van hozzá. A Silkéhez hasonló rabszolganőket úgyis a katonai morál növelésére küldték ide, akkor meg had ~~d~~ szórakozzon egy kicsit az ember.

Odakint, a sátra előtt derékig érő, három karú sziklaképződmény ~~meredezett-nyújtózott~~ a lassan vörösbe és sárgába hajló ég felé. Nem ~~sokkal-távolabbmessze~~ ~~töle~~-rőt hajú, kócos férfi ült, és elmélyülten kaparásztta a csizmája talpát a kése hegyével. Sascha köztudottan rémes alvó volt, amióta az elfek lerohanták a családjá faluját, az állandó kialvatlanság pedig paranoiássá és mogorvává tette. Amikor meghallotta Gerd lépteit, felkapta a fejét, üzött tekintete fókuszot talált a parancsnokán, aztán biccentett egyet, és visszatért a csizmája vakarásához.

A parancsnok ráérősen odacammogott mellé, és a legvaskosabb sziklakarra vetette a kabátját, miközben a láthatárt fürkészte.

- Ejj, de retkesül szép napunk van, nem igaz? – ~~k~~~~k~~iköpött oldalra, aztán kényelmes terpeszbe állt, és forró ~~vizét-vizeletét~~ a kövek tövébe helyezett kis ~~bádogtálkába~~ ürítette. Közben a tábort körülvevő sziklacsipkéket figyelte.

Sascha morgott valamit válaszképp, de nem erőltette meg magát annyira, hogy a másik is értse. Nagy ügy, gondolta Gerd, attól ő még pofázhat annak az úri fülének, hogy nincs kedve válaszolni. Egykedvűen csorgatott hát, és hallgatta a tálban konduló sugár zaját.

~~K~~~~raus~~ örülni fog, hogy kaphat egy kis testmeleg húgyot, röhögött magában, aztán ~~unott~~ gondolatai visszataláltak a kurva kövekhez. Mi a redvás francért kell nekik itt dekkolniuk, a Tévelygők peremén, amíg a többi helyőrség a Városban lebzselhet viszonylagos jólétben? Rohadt dombok, rohadt hegyek. ~~M~~~~intha-a~~ múlt havi támadás ~~megisméltődött volnaóta csend van.~~ ~~É~~~~s~~ ~~c~~Csak egy nyomorult, peremvidéki falu volt, nem nagy veszteség...-

A férfi lerázta magát, vigyázva, hogy egy csepp se menjen kárba, aztán begombolta a nadrágját, ~~és-f~~ Felvette az edényt, ~~K~~~~k~~icsit meg is lötyögtette, hogy lássa, milyen sűrű. Undorodó fintor jelent meg az arcán, amikor arra gondolt, hogy Kraus ezt leszűri, megtisztítja, és ebből tölti újra a kulacsokat. Az Uralkodó nevére, ő aztán még a saját felesége húgyát sem akarta volna meginni, pedig tiszta szívéből imádja azt a nőt!

- Megint egy újabb elbaszott, csodálatos nap, amit egymás becses társaságában tölthetünk! Átkozott legyek, ha egy hétnél tovább maradok itt! – Gerdből váratlan hévvel tört elő az indulat. Legszívesebben a szikla tövébe vágta volna a tálat, de a víz túl nagy érték volt, így a fogait csikorgatva inkább csak lerakta.

Sascha kíváncsian felpillantott rá. Negyven év körüli, sovány arcú, borostás férfi volt, az orra pedig olyan szeplős, hogy Gerd mindig koszosnak nézte. Megviselt ábrázatától eltekintve azonban

Megjegyzés [RK12]: Miért gyűjtik össze a vizeletet? Felhasználják valamire? Csak mert ez éppen ellentmond annak, amit korábban Gakatka jeleneténél állítasz, és így feltűnő.

Megjegyzés [RK13]: Oké, ez így jó, folyamatosan adagolsz infókat

Megjegyzés [RK14]: Ezt nyugodtan átalakíthatod, az eredeti formájában félreérthető, akár azon is töprenghetne a nézőpontkarakter, vajon megisméltődött-e a múlt havi támadás, vagy sem.

Sascha jól tartotta magát, és hála az alvási szokásainak és a paranoiájának, még akkor is örködött, amikor nem ő volt beosztva.

- Még nem kaptunk parancsot a visszatérésre – felelte egykedvűen, ám Gerd kihallotta a hangjából a rosszállást. Hát kinek képzeled ez magát?

- Na. Talán megszerette ezeket az átkozott hegyeket? Örömmel beajánlom a Nyughatatlanok közé, Till úgyis folyton azon rinyál, hogy nincs elég embere.

- Túl sokat átkozódik, uram.

- Mi?

- Nem érdekes, uram. Nem vágyom a Nyughatatlanok közé, túl hideg van ott a magamfajtának – Sascha maga elé emelte márványfoltos, sápadt kezét. Kicsit reszkette, és nagyon hidegek voltak. A Város körüli Peremvidék éjszakai klímáját is nehezen viselték az izületei, pedig itt, a sivatag hegyes-dombos ölében jóval melegebb volt, mint a magasabban fekvő helyőrségben. Odafent félt volt, hogy fegyvert sem tudott volna fogni.

- Leszarom, hova vágyik – dünnyögte Gerd, és kiropogtatta a nyakát – Maga szerint megéri?

- Micsoda, uram?

- Ez az egész átkozott... Ehé. Ez – Gerd nyomatékosan végigmutatott maguk körül.

Ameddig a szem ellátott, éles csipkebércek, meredek lejtők, szilánkosra törött kövek meredeztek kaotikus összevisszaságban, mint egy bűdös elf fogsora. A háttérben kékbe fakult az ég. Gerdnek sokszor az az érzése támadt, hogy a Peremvidék először megmérgezi, elveszi tőle a józan eszét, aztán elevenen falja fel. De átkozott legyen, ha kivárja! – Nyomorgunk itt, mint a tetves bűnözők, és mégis, minek?

Sascha a homlokát ráncolva nézett fel rá, de nem felelt, amitől Gerd viszketni kezdett. A sátra mellé hordott lepakolt, durva-fémládákhoz csörtetett, és felmarkolt belőlük az egyikből annyi duzzadt, opálos bőrű gócsot, amennyi a markába fért. A zöld kis csillagok víztől dagadt telepei megnyikorodtak Gerd megszoruló öklében, ahogy Sascha felé rázta őket.

- Ebből szívjuk ki a vizet, mint valami alantas paraszt! Ennyire tartja az Uralkodó a katonáit, hogy ennyi a napi fejadag?! Ha kevés, igyuk a saját húgyunkat, míg a többiek kupákból vedelhetik a vizetnek a Városban, és vacsorára húst ehetteknek!; pedig ki őrzi a Peremvidéket a nyomorult elfektől? Mi! Ha még egy napig ezen a szaron kell élnem, megeszem valamelyiküket!

Érdekes történetindítás, sikeresen felvázoltad a főbb irányokat: egy akcióval és harccal teli fantasyre számítok, ahol két faj áll egymással szemben – ráadásul látjuk, hogy mennyire különböző ennek a két fajnak a hitvilága, gondolkodása is. Külön tetszik az, ahogy Gakatka karakterével máris ízelítőt adtál abból, hogyan látja kívülről a másik faj az embereket. Érdemes lehet ezt végiggondolni, és adott esetben játszani vele, számunkra ismert vagy elfogadható

Megjegyzés [RK15]: Eddig Gerd volt a nézőpontkaraktered. Ő csak akkor tudhatja, hogy a másik keze hideg, ha hozzáér. Vagy kilépsz a nézőpontból, vagy olyan infót adsz át, amit nem ismerhetünk.

viselkedéseket idegennek megmutatni. (Ugyanakkor problémás, hogy például azt emeli ki az elf, hogy az emberek lehugyozzák a köveket, azaz nem tisztelik őket – miközben éppen azt látjuk, hogy ezt nem teszik meg, igaz nem tiszteletből, hanem a vízhiány miatt.)

A történetet felvezető, E/1-ben írt, hősi énekszerű szöveg miatt arra számítok olvasóként, hogy ebben a történetben nagyon fontos – talán az emberekénél fontosabb – lesz a másik faj nézőpontja, az ő világuk, gondolkodásmódjuk, létezésük bemutatása. Ez jó, mert felkeltheti az olvasó figyelmét. Ha végül mégsem így lesz, akkor viszont kicsit más ígérsz, mint amit megvalósítasz.

A két felbukkanó vezető, Gakotka és Gerd is érdekesnek tűnik, és láthatóan mindkettejüknek szembe kell néznie vezetői problémákkal: úgy tűnik Kkatta és Sascha sem hétköznapi beosztottak. Ezt jól érzékeltetted, ugyanakkor arra érdemes odafigyelned, hogy hogyan ábrázolod a hierarchikus viszonyokat.

Mindkét esetben a beosztottak nagyon sokat engednek meg maguknak a vezetővel szemben. Természetesen lehetnek ezek olyan világok, ahol gesztusokkal – vagy az emberek esetében akár visszabeszéléssel is – kifejezheti a beosztott a véleményét, de az ilyesmi mindig feltűnő (és kicsit hiteltelen), ha katonai hierarchiáról van szó. Az is elképzelhető, hogy csak ennek a két-két karakternek ilyen viszonya, azt azonban még nem tudom, mert nem láttam a két vezetőt mással beszélni.

Engem meglepett az is, hogy az emberek magázódtak, bár talán ez csak a Sascha személyének jár ki, nem derült ki ennyiből. Mindenesetre idegenül hatott egy katonai táborban ez a helyzet, mind a beosztott magázása, mind annak laza visszaszólása.

A történeted világáról szépen elkezdted adagolni az információkat, kimondottan tetszett, hogy a történetbe, párbeszédbe szöve árultál el dolgokat. Ugyanakkor én nagyon megfontolnám a helyedben az „elf” szó használatát. Habár ez egy gyűjtőfogalom, nagyon erősen összekapcsolódik a tolkieni világ alapján létrejött széparcú, emberszerű, légies teremtményekkel – akik, ugye, eléggé eltérnek a te itteni elfeidtől. Valójában azt javasolnám, találj ki egy saját nevet ezeknek a lényeknek, az lehet a legbiztosabb.

A fantázianevek során érdemes elkerülni a túl gyakori mássalhangzó-torlódást (pl Kkatta), amik nehézkessé teszik a szót. Régen nagyon divatos volt idegen fajok népeit és személyneveit így megalkotni, de ma már a túl sok használata amatőr hatást kelthet, légy vele óvatos. Természetesen egy-két név befér, de az elfek neveinek várható hasonlósága miatt említem ezt meg.

Tág a szókincsed, láthatóan igyekszel nagyon kifejezően és láttatóan leírni a dolgokat. Ez jó, de vigyázz arra, hogy ne cicomázd túl a szöveget. Ez a részlet – főleg az eleje – túlírt, túl sok benne a

ritkábban használt, ettől nagyon erőteljes kifejezés, és ez már ebben a mennyiségben nem erős szókinső szerző, hanem szinonimaszótárral író szerző érzetét kelti. Egy kicsit kevesebb most több a te esetében. Ahhoz, hogy pontosan megfogalmazzd, milyen a világ, nem kell túl sok jelző, nem kell túl sok aprólékos szó – egy két nagyon pontos kifejezés szükséges.

Ezen kívül érdemes más érzékszerveket is bevonni a leírásokba. Világos, hogy mit látunk, de milyen szagok vannak egy sivatagi reggelen a szereplők körül, vagy hallani-e bármit? (Nem csak természeti hangokra érdemes gondolni, de a sátorponyvák csattogása elárulja, ha szél van, vagy más emberek motozását, alvását, ébredését lehet-e hallani, stb.)

Időnként kilépsz a nézőpontból, máskor azonban nagyon is közeli E/3-ben írsz, így mindig feltűnő a nézőpont váltása. Ezeket itt jelöltem a szövegben, de érdemes erre odafigyelni, és vagy akkor váltani nézőpontot, ha erre szükséged van – és akkor sem csak egy-két mondat erejéig –, vagy egy-egy jelenet során megmaradni az eredeti nézőpontban.

Még néhány szerkesztési és helyesírási dologra érdemes odafigyelni a árbeszédék kapcsán. Ugyan önmagában nem fog kiesni a kéziratod mondjuk egy pályázaton azért, mert rosszul írod a párbeszédet – de valószínűleg első feladatod lesz a szerkesztés során, hogy kijavítsd az egészet, és akkor már miért ne tennéd meg írás közben, hogy helyesen írod? ☺

Tehát kapsold ki a Wordben az automatikus felsorolást, amikor írsz. A párbeszéd elejére gondolatjelet (–) ne pedig kötőjelet (-) tégy, és nézz utána, hogy mikor kellene írásjelek a párbeszédben a szöveg, mikor pedig a narráció végére. Mindezek segíthetnek, hogy összeszedettebbnek, profibbnak is tűnjön a kéziratod.

Köszönöm a beküldött szöveget, izgalmasan indul. Sok sikert kívánok a továbbiakban az íráshoz!

Róbert Katalin